

א נקודה ראשונה

פרשת פשעים

חברות הכחורים בחסידי ספינקא

בסיעתא דשפיא

ד'ע"ר' ברוך פשה חיים ב'ר' יוסף צבי'ר' : נערך ע"י י. א. אקוביץ נ"ו ע"פ הגהתי : דקדוק העלון = point4188594@gmail.com

דיבורים פ"ק רבינו שליט"א

וכן על זה הדרך: פתחו לי פתח כחודו של מחט, ואני אפתח לכם פתח ענק שעגלות יכולות לעבור שמה.

מי שולט? החומרי שולט באדם! בשביל להגיע לרוחניות – צריכים לעבור כאבים, כי אחרת החומרי מושך הכל ל"מגיע לי" ו"וכוחי ועוצם ידי".

אז אם תעזור לאדם לחזור בתשובה שיהיה לו קל, מה הרווחת? הרי הוא חושב שמכוחו הוא שב בתשובה – כי זה בא לו בקלות – וישר הוא חושב שזה בגלל שלעולם הוא צדיק, ורק היה לו עוון קל בידו.

אם ככה מה עזרת לו כשאתה עוזר לו שיהיה לו קל לחזור אליך, הרי זה רק מסבך אותו?

אלא מאי: מסביר הפרי הארץ מה זה מסייעין לו? עושים לו קשיים! כדי שיוכל יותר להתחבר לרוחניות.

ונסביר: הקב"ה נותן לאדם קושי כדי לשבור לו את הגאוה, כדי להביא אותו להכרת הנפש שיש לו נפש שעוזר לו, שזה הקב"ה. אלוקי נשמה שנתת בי.

ברגע שאדם קולט שהקב"ה לא נותן לו כאב בשביל להרוס לו את החיים ולהרחיק אותו מהיעד, אלא נותן לו כאב בשביל לחבר אותו אל היעד היינו שיתחבר לעצמו.

ממילא הקב"ה יוצא לעזור לו שיוכל להתחבר עוד ועוד לעומק של הנשמה, איך? ע"י כאבים ועוד כאבים.

והאדם לא סובל מהכאבים האלו?

כי לא קשה להתאמץ עבור משהו שמשתלם בסופו של דבר. וכאן מכל קיצ'ל שנותנים לך אתה שומע מחדש את הקב"ה.

מסייעין לו לאדם להגיע לתכלית שלו לחיבור שלו, מסייעין לו זה לא קיצור דרך, אדרבה מסייעין לו זה קשיים שמתרבים כדי להפשיט את החומריות ולגלות את העומק של הנשמה.

שאלנו את הרבי: למה הבנין בנוי כך, שצריך כאבים?

ענה הרבי: אתה הרי בא מאין סוף, אתה לא תשבע עד שלא תגיע לאין סוף, ובאין סוף יש הכל, והקיצ'ל (כאבים) שנותנים לך הם בשביל לחבר אותך חזרה לאין סוף, זה המאמץ שאתה נותן מצידך בשביל לקבל את האור.

לא יהיה לי הכל – כבר עכשיו יש לי הכל

איך הלל הזקן יכל להחזיק מעמד מול הנודניקיות של מי שניסה שמה להרגיז אותו. כי הלל ידע שאפילו שערב שבת עכשיו, אם אני שותק יש לי הכל... ואם אני מתרגז אין לי כלום.

ועוד יותר: שעכשיו כשמישהו מרגיז אותי זה הזדמנות להכניע את כוחות החומר, וממילא תתגלה הנפש והשכל. וזה התכלית שלי ושל הבריאה. ו"שש אנוכי על אמרתך כמוצא שלל רב".

לא נשארתי על אותו מקום?

על אותו סוס שניצח במירוץ סוסים, והוא לא מבין מה כולם מוחים לו כפיים הרי הוא הגיע לנקודת ההתחלה. הוא לא עשה שום דבר. (כי הרי מסלול הריצה מתחיל ומסתיים באותו נקודה [מסלול סיבובי] מילא אם הוא היה מגיע לאיזה הר...)

אותו הדבר: אנחנו עוברים מעברים בחיים ולא מבינים לאן הגענו, חזרנו לאותו נקודה. למשל: אני עובד עם הגעדאנק ולא זו כלום.

נכון! אבל במח עליית לעומק, במח אתה כבר לא מי שהיית קודם, בשטח ובלבוש נשאר אתה אדם על אותו משבצת. אבל במח המון דברים השתנו...

למה אני נופל בגלל ההוא?

הרבי הסביר שכל הנפילות שיש ליהודים זה בגלל שאני לא חי עם הרבש"ע, אז הרבש"ע מסובב שחברי יפול כדי שאני יחשוב וואו איך אני לא נפלתי... וממילא יחיד ששב מוחלין לו ולכל העולם כולו, היינו ששב למי נותן לו את העזרה – שב למקור הברכה.

שאל: זאת אומרת אני נופל כי הצדיק לא חי עם הרבש"ע?

ענה הרבי: כן...

השואל היה תמוה. זה לא שווה.

אמר לו הרבי: הבעיה היא - שאתה הצדיק ומי שאתה חושב שהוא הצדיק – הוא נופל...

הבא להיטהר מקבל צ'ק או דחיפה? – נקודה מתוך השיעור בפר"א

הבא להיטהר מסייעין לו. בפשטות הכוונה מי שבא להיטהר הקב"ה סועד ותומך בו שיוכל להתקדם בקלות יותר.

מה הפירוש 'זכותו יגן עלינו'?

הצדיק כרה דרך בתוך החיים המלאים שטנה, אדם שהולך בדרך של הצדיק זוכה לסיוע מהצדיק, כי הצדיק הוא שומר על כל מי שהולך בדרכו.

לכן כשלומדים את הספר של הצדיק, זה יותר מללכת לקבר שלו, כי כשהולכים בדרך שלו, הוא בא אליך לעזור לך.

וזה הפירוש: הבא להיטהר מסייעין לו, שלכאורה צריך לכתוב הקב"ה מסייע לו? בלשון יחיד.

אלא, שהכוונה היא לצדיקים שעוזרים לאדם שהולך בדרך שלהם, וזכותם מגין עלינו שנצליח ללכת בשופי ובבטח ולהגיע ליעד. זכותם יגן עלינו אמן.

לא עושים 2 דברים ביחד!

על הבוקר ביד אחד מכין קפה וביד שניה מחייג לחברותא, וככה בהמשך היום עוד מלא מקומות שבהם עושים שניים או שלוש דברים בפעם אחת.

האקשן הזה והעשייה המירבית הזאת, היא מחריבה את השלווה של האדם, כאילו הוא כל יכול, ואז הוא כואב מול מה שהוא לא יכול.

הלא אפילו מלאך לא מבצע שני שליחויות בפעם אחת, אז איך אני יוכל לעשות שני דברים בפעם אחת.

כל דבר לעשות עם ישוב הדעת. שאל השואל: בשלווה הזאת אני לא יעשה כלום?

תשובה: ישוב הדעת אינה מן העצלות והזריזות אינה מן הטירוף. ישוב הדעת כולל בתוכו גם זריזות וגם שלווה, והכל מתוך ישוב הדעת, חשבון מה אני רוצה ולאן אני חותר. ועל זה הדרך אני הולך רגוע, ועושה מה שאני יכול לעשות. עשיתי מה שיכולתי לעשות, ואעשה מה שאוכל לעשות. מה שלא עשיתי זה כי לא יכולתי לעשות, וכל מה שלא אעשה זה כי אני לא יכול לעשות.

מעשה ונשמע – להעלים קיריות?

מעשה באחד שהגיע דיכאוני לביהמ"ד כולו אפוף ביגון קודר, מה קרה – מיהרו לשאול אותו ה"מבינים בנפש האדם". "אל תשאלו" – הוא עונה: סבתא שלי אמרה שאם שותים חלב מקבלים כח, כבר שתיי היום 10 כוסות חלב ויש לי קיר שאני צריך לשבור – ולא הצלחתי לשבור אותו... אדרבה היא שברה לי את היד... אהה. מבינים השואלים! טוב זה לא שייך למחלקה שלנו – אומרים השואלים – זה קשור לרווחה! למחרת הוא מגיע כולו צוהל פניו מאירות כשמש וכירח, וואו. מה קרה – שואלים אותו חבריו. והוא ענה: היום בבוקר קמתי שתיי 2 כוסות מהמשקה המר והפנתי את עצמי ללכת לשבור את הקיר – והנה הפלא קרה... לא היה שם קיר!

א ביסל לצעוק לקב"ה טאטע האלף אני לא יכול, ו"לא יהיה שם יותר קיר".

פינת הכותב:

מעשי ידי טובעים ביד ואתם אומרים שירה. איזה גוי מגעיל מסתכל עלי ואומר לי: בוז. יהודי מגעיל. לא עשית לו כלום, אדרבה הוא גר במדינת ישראל והוא מקבל פה הכל, ועוד אני מגעיל, מה עשיתי לך? אבל מה מעניין שאנשים שעשו לנו דברים יותר גרועים ורצחו בנו והתעללו בנו בלי שעשינו להם כלום פשוט סתם התעללו בנו. כשהם התחילו לטבוע ביים ולגסוס, אמר הקב"ה אבינו אהבינו למלאכים אל תשירו לפני שירה – מעשי ידי טובעים ביים ואתם אומרים שירה? והדבר מעורר תמיהה.

אבל זהו זה... כל מה שנמצא בעולם ברא את זה הקב"ה, ואפילו הגוי הכי מגעיל ואפילו המצב הכי מגעיל – לא אומר שאין שם נקודה חיובית ומועילה לחיים, אחרת זה לא היה קיים. עובדה שהגוי הזה נתן לי געדאנק...

אדם הולך מהעולם כולם בוכים, למה כי נגמר הנוכחות שלו בינינו. אבל אם הוא לא היה נוכחות אלא השקיע בהכרת ה', אז הנוכחות שלו לא נגמרת – הוא מצידו עכשיו עולה למקום שעוד יותר רחב לו שם. ואנחנו מצידנו הרעיונות שלו לא מפסיקים להדהד בינינו.

אבל אם כל ההשקעה שלך היא ב"אני" המדומה. אז זהו... נגמר... אין יותר אותו. והוא מצידו מגיע לעולם האמת הוא לא מוצא את עצמו שמה.

וכך צריכים לומר: פתחו לי פתח כחודו של מחט, יהיה לכם כאב קטן אבל תאמינו שרוצים לקרב אתכם. ממילא ואני אפתח לכם עוד ועוד – עד שיהיו לכם כאלו כאבים שעגלות וקרנות נכנסים בה – וזה יביא אתכם להכרה עוד יותר ברורה שאם יש משהו שעושה משהו – זה ה'!

זאת אומרת הרבש"ע נתן לאדם כאב כדי להביא אותו לאיזון, שלא ימשך אחרי החומריות, שיהיה לו סטופ! מקום להתבונן, ואז מרחיבים את הכאב כדי שיוכל יותר ויותר להתחבר לה'. לנצחיות, לאמת, למשען הכי חזק.

עכשיו יש אנשים שנותנים להם את הכאב הראשון, אבל הוא לא בא להיטהר הוא כועס, למה לא שמרו לי מהשניצל ואי אפשר לדבר איתו. אז הקב"ה לא מגדיל לו את האש, כי הוא יהיה משוגע לגמרי ומחכה איתו עד שהוא יקלוט את הגעדאנק שלא רוצים לדפוק אותו.

וככה היה במצרים, 210 שנים הם סבלו וסבלו עד שהם קלטו שהקב"ה רוצה לתת להם תורה ומצוות ועם הנבחר. אבל רק מתוך השפלות זה יבוא, וה' לא רוצה לדפוק אותם.

ממילא הם יצאו מצרים, והיו במדבר ושם לא ידעו כל יום מה נאכל מחר, והם הלכו וגדלו - מהלא נודע הזה נדבקו בה'. עד שיכלו לקבל את התורה. ולכן לא נתנה התורה אלא לאוכלי המן.

נספח: הכאבים הם נראים מאד קשיחים וסתם משהו שנדפק, אבל בעצם הם מכילים בתוכם סולמות עליה לאדם שאין לו בשום מקום אחר. כל מה שנשאר לי הוא פשוט לנצל את הכאב, ולהכיר דרכו את הקשר של ה' איתי – כי הכאב מראה לי עד כמה ה' שומר עלי, ועד כמה כל מה שיש לי זה רק ממנו.

בכאב הזה מתחיל תהליך שאני מתחיל להעביר את הגאווה לה', מתחיל לזהות שהשלימות זה מה"מלך שהשלום שלו" וכל השלימות שלי זה בעצם ממנו, ומאז הרדיפה אחר השלימות משנה כיוון, במקום לרדוף אחרי השלימות שלי, אני רודף אחרי השלימות שלו.

והשלימות שלו תתגלה רק מתוך הכאבים שלי. לכן התורה לא נתנה אלא לאוכלי המן, רק שמי שמסוגל לא לדעת אם יהיה מחר אוכל - והוא יודע שה' הוא השלימות שלו והוא יזון אותו, הוא מסוגל להכיר את הקב"ה – שזה התורה.

נספח ב': החומריות שלנו עומד יציב וחזק, הוא לא צריך עזרה. רק הרוחניות מעורער ונשכח, לכן יש את הכאבים בשביל למצוא משהו פנימי יותר.

ולכן אם הקב"ה יתן לנו עוד ועוד מיליוני כל משאלותינו, הוא בעצם רק סותם אותנו יותר ויותר, כי אנחנו יותר ויותר נחשוב ש"אנחנו" פה הבעלי בית, ואוטומטי נתנתק מהנשמה שלנו, שהיא חלק אלוה ממעל שכל נשימה ונשימה תהלל ק-ה אנחנו נאבד את מקור החיים שלנו, כי נחשוב שאנחנו נושמים לבד, ומזה בא כל החרדות, כי אם אני עושה הכל, ומצליח הכל, רגע איך אני ינשום מחר?